

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΜΟΣ

(Άπο τὸ κάθεδρος

περιφήμης θιέλιο τοῦ συνωδεύσαντος τὸν "Θωμανα κατὰ τὴν τοῦ στήν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφέρου Νέζερ"

κάμπο κ' ἐκεῖ, ἀφίνοντας τὸ καταβόθραν.

Τῇ στιγμῇ δώμας ἔκεινη, δυὸς Βαυαροὶ οὐλανοὶ τὸν διέκριναν ἀπὸ τῆς ἀντικρυνθῆ σχῆμα κ' ἀρχίσαν νά τὸν καταδικουν μὲ τὰ μυρά, ἀλλὰ γρήγορα ἀλογά τους.

Συγχρόνως τὸν ἀντελθήθη, κι' ὁ ὑπόλογχαγὸς Γρίβας, ὁ δποῖος, μαζὶ μ' ἔνα χωροφύλακα στεκόντα σ' ἔναν ἔψωμα κοντὸν εἰσόδῳ τῆς κωμοπόλεως. Κατέθηκε τότε κι' αὖτος ἀπὸ τὸ ὑψωμα καὶ, καλπάζοντας πρὸς τοὺς πρόποδες τὸ θυνοῦ, ἀπέκλειε σὸν μπροστὸν τὸ Μαμούρη.

Τότε ὁ Μαμούρης ἀποτειράθηκε νά προσπεράσῃ τὸ Γρίβα. Μάτη τῇ στιγμῇ ποὺ εἶχε φτύσει στὴν δίσι γραμμῇ μ' αὐτὸν κι' ἄρχισε νά προπηγήται, δι Γρίβας κεντρίσει τὸ ἀλογό του καὶ μέσα σὲ μιὰ στιγμή βρέθηκε ἀπὸ πίσω του. Τότε ἐπιασε τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴν κάνην καὶ χτύπησε μὲ τὸ κοντάκι κατακέφαλα τὸ Μαμούρη, ὁ δποῖος σωριάστηκε κάτω, παρτουραντας καὶ τὸ ἀλογό του στὴν πτῶσι του, καὶ θύθη τὸ κρατοῦσαν ἀπ' τὰ χαλινάρια.

Συγρόνως ἔτρασαν καὶ οἱ οὐλανοὶ καὶ πρὶν δι Μαμούρης συνέθελη, τοῦ ἔθεσαν τὰ χέρια. Τὸ ὄφραιο τοῦ διπόρι ἀλογο, τὸ δποῖο σηκώθηκε ἐντωμειάδυν, εἶχε σταθῆ χρεμετίζοντας κοντά στὸν πληγωμένο κύριο του. Οἱ οὐλανοὶ ἀνέθασαν σ' αὐτὸν τὸν Μαμούρη κι' ὁ ὑπόλογχαγὸς Γρίβας συνώδευσε τὸν τραυματία κι' αίγιλαλτὸν ἀρχηγὸ στὴ Λεσβούσαι, ἔπου δι στρατιωτικὸς χειρούργος τοῦ ἔδεσε τὶς πληγές.

IB'.

ΣΤΗΝ ΑΡΑΧΩΒΑ ΚΑΙ ΣΤΑΣ ΘΗΒΑΣ

"Επειτ'" ἀπὸ δεκατεσσάρων τὸν ἡμέρων διασινή στὴ Λεσβαδεῖα, δι λόγους μας διετάχθη νά πάπη στὴν Ἀράχωβα. Οἱ λιγοστοὶ μας στρατιώτες διέσχισαν τὶς χαράδρες ποὺ σχηματίζεις δι Κιθαρίδων κι' διακαλώδεις τοῦ γειτονοῦ Παρνασσοῦ, δι δποῖος ὑμένων περήφανα στὸ γαλάζιο οὐρανὸ τῆς τρεῖς θραγώδεις κουφεύς του, ποὺ εἶνε σχεδὸν πάντα χιονοσκεπεῖς.

"Όταν, κατά τὸ ἥλιοθασαίλειμα, φτάσαμε στὴν Ἀράχωβα, ὅλ' οἱ κάτοικοι ψυγήκαν νά μᾶς προϋπαντίσουν, ἔγοντας μπροστὰ τοὺς λεπρούς καὶ τὸ δάσκαλο μὲ τους μαθητάς, οἱ δποῖοι κρατοῦσαν ἀνθη.

"Εμεῖς διαφίνοτάκουμε πολὺ γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ὑπόδοχη καὶ ἡ ἐπικλήσι μας ἔγινε ἀκόμα μεγαλείτερη, διταν παρατηρήκαμε κ' ἔνας ἀπὸ τοὺς λεπρούς μοίρασε σὲ μᾶς καὶ τοὺς στρατιώτες δελτά μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σπιτιών, στὰ δποῖο ἐπρόκειτο νά καταλύσουμε.

"Όπως μάθαμε ἀργότερα, ὅλ' αὐτὰ ὠφειλούντο στὴ θεοσολό διδάσκαλο τῆς Ἀράχωβας, δι δποῖος κατὰ τὴν νεότερά του εἶχε μενεῖ πολλὰ χρόνια στὴ Λειψία κι' δι δποῖος, μολονότι εἶγαν περάσει τριάντα χρόνια, ἀπὸ τότε, μιλούσε ἀρκετά καλά τὰ γερμανικά καὶ συγχρόνως φρόντιζε γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ γερμα-

νικοῦ πολιτισμοῦ στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἀραχωβῖτες εἶνε ὥρατοι καὶ ἀνδρεῖοι καὶ διατηροῦν ἀκόμα τὴν ἀρχαὶ Ἑλληνικὴ φυσιογνωμία καὶ προπάντων ἡ γυναικεῖος. Οἱ ἀνδρεῖς εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ψηλοί, εὔρωστοι καὶ λεγκαράκια κράσαν. Τὰ ἡλιοψημένα πρόσωπά τους ἔχουν μιά λεγκαράκια καὶ φανερώνουν θάρρος καὶ περηφάνεια. "Η καταπομή τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ ἀρχαὶ Ἑλληνική, ἔχουν πρόσωπα φοτεινά, καὶ σώματα εὐθετῆνται."

Κυρίως στὴν Ἀράχωβα ἔργαζονται ἡ γυναικεῖος, γιατὶ οἱ ἀνδρεῖς περινάνε τὸν περισσότερο καιρό τους στὸ κυνηγό. "Η γυναικεῖος φροντίζουν γιὰ τὸ σπίτι, αὐτὲς ὑφαίνουν τὰ ρούχα τους καὶ τὸ ἀπὸ μαλλί κατσίκας ὑφαίνει μὲ τὸ δποῖο κατασκευάζονται ἡ καποτέ τους τὸν ἀνδρό. Αὐτὲς ἐπίσης καλλιεργοῦν τ' ἀμπελιά καὶ καταγίνονται μὲ τὴν γεωργία.

Τὴν ἀλλή μέρα, μόλις μάντευε ὁ Ἡλίος καὶ χρύσωσε τὶς θεώρετες κορυφές τοῦ Παρνασσοῦ, διευθυνθήκαμε πρὸς τοὺς Δελφούς, ποὺ ἀπέκουν δύο ὥρες περίπολο ἀπὸ τὴν Ἀράχωβα. "Επιθυμούσασ πολὺ νά ιδω τὸ μέρος αὐτό, στὸ δποῖο, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, η Πυθανία ἔχγαζε τοὺς περιέργους χρημάτους τῆς.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, δὲν καταρθώσαμε νά θρούμε κανένα ἐρείπιο ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχαὶ Ἑλλάδα, οὔτε ἔνα μάτι στὴλήπτησαμε τέλος τοῦ σπίτιος σ' ἔνα μέρος, στὸ δποῖο ὁ δρόμος ἔστριθε μπρὸς σε μιὰ δεντρόφυτη θουνοπλαγιά, ἀπὸ τὴν ὄποια κυλοῦνται σκλαδάρια νερό. Εκεὶ είδαμε μερικὲς γυναῖκες γυναῖκες που ἔπλευν καὶ ποὺ μάτι λοξοκύπταζαν μόλις μᾶς είδαν νά πλησίασουν. Τὶς ρωτήσαμε πῶς διομάζουσαν τὰ δεκαδεκαπέντε καλύβια. Ποὺ φαινόντουσαν ἔκει κοντά, μὰς αὐτὲς δὲν μᾶς σπάντησαν οὕτε τέλι. δείχνοντας ἔτοι δὲν καταλάβανταν τὰ Ἑλληνικά.

Τότε παρουσιάστηκαν μερικοὶ ἄντρες οἵ σκοκηροὶ καὶ μὲ τὰ μῆλα τοῦ προσώπου τους πολὺ πλαστεῖα, οἱ δποῖοι μιλούσσαν καλούτικα καὶ τὰ Ἀληνικά.

Μᾶς ἔχγαζαν λοιπούν. δητι αὐτό τὸ γωριό ήταν οἱ Δελφοὶ καὶ οὔτε τὸ κατοικούσαν ἐποκλειστικὸν Ἀλαβανοί. "Η γυναικεῖος τους δὲν μιλούσαν καθόλου τὰ Ἑλληνικά, γιατὶ στὰ σπίτια τους μόνον τῆς ἀλαβανικῆς γινόταν χρήσις.

Συγχρόνως μᾶς ἔδειξαν στὴ χαράδρα ἔνα παρεκκλήσιο καὶ μᾶς ὀδηγησαν διεκεί. "Ἄπ' αὐτὸν ὅγειρε ένας λεπρός μὲ σπόρα μαλλιά καὶ γένεια, δι δποῖος μὲ τόνο ἐπιπτηκτικοὶ καὶ Ἑγρό εἴπε ἀλεβανικά κατὰ στὶς γυναικεῖς. "Εκεὶνες ἔσφραγίστηκαν ἀκούγοντας τὰ ὀλγιά τους. Τότε μάθαμε ἀπὸ τοὺς ἀνδρεῖς, δητι δὲν ιερεὺς ὑπενθύμισε στὶς γυναικεῖς, δητι πρὸ δεκαπέντε μηδέρων εἴη προφητεύει σ' αὐτές δητι δέντη περιηγηταὶ θά ἔφταναν στὸν τόπο τους κι' θέπτει πάντα φροντίσουν γιὰ τὴν υποδοχή τους.

Κατόπιν ρωτήσαμε δην οἱ κάτοικοι κιερεῖς καθόλου τὴν ἀρχαὶ ιστορία τοῦ πότου. Ἄλλα οὔτε τὴν ἐλασίστη γνώσι σίγουρα, οὔτε τὴν λέξεων Δελφοί. Μᾶς είπαν μόνον, δητι δὲν ἔκύστησαν τοὺς μακράς ἔκεινης ἐπεκληπτικά, είχε τὸ μάρτυρα τῆς μακράς στην παραστάση της λεπρούς της μακράς. Επειτα προφητεύει σ' αὐτές δητι δέντη περιηγηταὶ θά ἔφταναν στὸν τόπο τους κι' θέπτει πάντα φροντίσουν γιὰ τὴν υποδοχή τους.

ΙΓ'.

ΣΤΗΝ ΑΜΦΙΣΣΑ. Η ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΗ. ΣΤΗΝ ΟΙΚΙΑ ΜΑΜΟΥΡΗ. Η ΧΗΡΑ ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗ. Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ.

Φεύγοντας ἀπὸ τοὺς Δελφούς, πήγαμε στὴν Ἀμφισσα. "Η κωμόπολις αὐτὴ εἶνε χτισμένη στὴ θάσι τὸν ἔνδος ἐρειπομένου. Ενετικὸς πύργος καὶ ἀποτελείται σχεδόν δλόκηρη ἀπὸ καλύβες. Μόνον καμιά είλοσαριδιά λιθόκτιστα σπιτιαὶ ήσαν σπαρμένα ἀνάμεσα στὶς καλύβες. Στὴν ἀγορά ὅπηρε ἔνα μεγάλο γυάλινο τζάμι, γι' αὐτὸ δὲ καφενεῖο ἐπιτλοφορέιτο πομπωδός «Τὸ Γυάλινο Καφενεῖο». Καὶ πράγματι, σ' ὁ δλόκηρη τὴν κωμόπολι, δὲν υπήρχε δεύτερο τζάμι.

"Ἐγώντας δηλαδέσποια στὸ σπίτι τοῦ πλαρχηγοῦ Μαμούρη. "Οταν τὸ ὄλλο πρώι τῆς ἀφίενεις μας, ἀνοιξα τὰ παράθυρα μου ποὺ δὲν είχαν τζάμια, είδα σ' ἔνα δωμάτιο τοῦ διπτικούριου σπιτιού, τοῦ ὄποιου διλα τὰ λειψία στὴ Λειψία κι' δι δποῖος, μολονότι εἶγαν περάσει τριάντα χρόνια, ἀπὸ τότε, μιλούσε ἀρκετά καλά τὰ γερμανικά καὶ συγχρόνως φρόντιζε γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ γερμα-

Ο βασιλεὺς Θωμας.